

РЕШЕНИЕ

№ 40405

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10463** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10а, ал. 4 и ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. К. П., [дата на раждане] , гражданка на Република Ф., притежаваща паспорт № Р., чрез пълномощника ѝ адвокат В. Т., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (тип „D“), обективизиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване от 17.07.2026 г., издаден от генералния консул на Република България в Д., Обединени арабски емирства, по Заявление от 17.06.2026 г.

В жалбата и в писмени бележки са развити подробни съображения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, постановяването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неспазване на установената законова форма поради пълна липса на мотиви и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателката поддържа, че отказът е бланкетен и лишен от фактическа обосновка относно хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, тъй като не се сочи кой конкретен документ е с невярно съдържание, нито кои декларирани данни са неверни. Поддържа се, че административният акт съставлява неоправдана намеса в правото на зачитане на семейния живот, гарантирано от чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), и нарушава правото на ефективно средство за защита по чл. 13 от ЕКПЧ. По тези съображения се иска отмяна на оспорения отказ и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне при

съобразяване с указанията на съда, ведно с присъждане на сторените по делото разноски. Ответникът – Генералният консул на Република България в Д., Обединени арабски емирства, чрез процесуалния си представител главен специалист юрист И. А., изпраща административната преписка и не изразява становище по жалбата.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок /оспореният формуляр за отказ е връчен на жалбоподателката на 22.07.2026 г., а жалбата е депозирана на 05.08.2026г./ Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ (тип „D“) не подлежат на съдебно обжалване, „освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека“. В настоящия случай жалбоподателката е изложила конкретни факти, установяващи, че се намира в граждански брак с българския гражданин И. Р. Т., бракът е надлежно регистриран в регистрите на гражданското състояние на Столична община, че съпругът ѝ живее на територията на страната, както и че целта на исканата виза за дългосрочно пребиваване е именно събирането на семейството и воденето на съвместен семеен живот в Република България. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен живот, закрепено в чл. 8 ЕКЗПЧОС, следователно жалбата, попада в предвиденото от закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

От приетите по делото писмени доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.06.2026 г. М. К. П. е подала пред Генералното консулство на Република България в Д. Заявление за издаване на национална виза за дългосрочно пребиваване (тип „D“). В заявлението като цел на пътуването изрично е отбелязано „събиране на семейство“ с планиран престой от 01.08.2026 г. до 31.07.2027 г., като е посочено, че ще пътува със съпруга си – българския гражданин И. Р. Т., и ще пребивава на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес].

Към заявлението са приложени: Удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН] от 22.07.2025 г., издадено от Столична община, район „М.“, въз основа на Акт за сключен граждански брак № 3031 от 22.07.2025 г., удостоверяващо, че И. Р. Т. (ЕГН [ЕГН]) и М. К. Г. П. са сключили граждански брак на 12.12.2024 г. в О. арабски емирства; Удостоверение за семейно положение, съпруг/а и деца изх. № РМЛ25-УГ01-11302 от 29.07.2025 г., издадено от район „М.“ на Столична община, удостоверяващо, че И. Р. Т. е със семейно положение „женен“ за М. К. Г. П.; Удостоверение за настоящ адрес изх. № 08141 от 08.06.2026 г. от Столична община, район „М.“, видно от което съпругът И. Р. Т. има регистриран настоящ адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]; Нотариално заверена Декларация от 08.06.2026 г. с рег. № 16668 на нотариус А. Н. (рег. № 558 на Нотариалната камара, район на действие СРС), с която собственикът на имота П. П. З. дава изричното си съгласие М. К. Г. П. да ползва безвъзмездно жилището в [населено място],[жк], [жилищен адрес]; Свидетелство за съдимост от Министерството на вътрешните работи на О. от 08.06.2026 г. и Удостоверение от Националната полиция на Република Ф. от 20.04.2026 г., установяващи липсата на криминални прояви и висящи наказателни производства; Сертификат за медицинска застраховка за пътуване в чужбина; Официални банкови извлечения за депозитен баланс по лична сметка на жалбоподателката, удостоверяващи налични парични средства в размер над 140 000 дирхама на О. (AED), както и трудова заетост на длъжност „главен инженер“.

В рамките на задължителната съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), с писмо рег. № 513р-71052 от 29.06.2026 г. отдел „Миграция“ при СДВР е изпратил до дирекция „Миграция“ – МВР становище, в което е посочено следното: „Дадено е отрицателно становище по предходно заявление за виза „Д“ с рег. № 513р-55345/21.05.2026 г. По настоящата само е променен адреса за пребиваване, което е показателно, че адресът е посочен единствено с цел получаване на виза „Д“ без реално да се пребивава в Република България“.

Видно от писмо от 11.09.2026г. на Държавна Агенция "Национална сигурност", съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от СДМ - ДАНС, като е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликанта не е била идентифицирана като заплаха за националната ни сигурност.

На 17.07.2026 г. Генералният консул на Република България в Д. е постановил оспорения Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Като правно основание в стандартния формуляр е посочен чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. В графа „Допълнителни забележки“ административният орган е вписал текста: „По предходната виза е изразено отрицателно становище. По настоящата само е променен адресът на пребиваване, което показателно, че е посочен единствено с цел получаване на виза Д, без реално да се пребивава в Република България“.

В хода на съдебното производство по разпореждане на съда е приобщено предходно отрицателно становище на отдел „Миграция“ СДВР с рег. № 513р-55345/21.05.2026г. по заявление от 01.04.2026г., съгласно което при проверка на адреса не е установен никой, съседи посочили, че на адреса живее г-н С., заедно с неговата приятелка от Ф.. Съпругът на апликантката за виза не е живял на адреса и съседите не са го виждали.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите на страните и съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, при което намира следното:

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от генералния консул на Република България в Д., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

В съответствие с посочената правна уредба е спазено изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип "D" е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че адресът е посочен единствено с цел получаване на виза Д, без реално да се пребивава в

Република България.

Съдът намира, че при постановяване на отказа са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, регламентирани в чл. 7, чл. 35 и чл. 36 от АПК, довели и до неправилно приложение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните данни от заявителите преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, както и да изпратят заявлението на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген в случай на заявено такова искане, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В тази процедура са представени становищата на Държавна агенция "Национална сигурност" и Дирекция "Миграция" при Министерство на вътрешните работи.

От приложената преписка е видно, че при разглеждане на заявлението от 17.06.2026 г. органите на дирекция „Миграция“ СДВР въобще не са извършили проверка на действително заявения нов адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Вместо да провери редовността на предоставеното с нотариално заверена декларация жилище и съвпадащия адрес на съпруга, отдел „Миграция“ – СДВР директно е пренесъл изводите от проверка, извършвана през м. май 2026 г. по предходно визово заявление, касаещо друг имот. Всяко визово производство е самостоятелно, органът е длъжен да извърши актуална и конкретна преценка на фактите към момента на новото произнасяне. В случая липсата на проверка на новия заявен адрес /вписан и като настоящ адрес на съпруга/ води до съставомерно нарушение по чл. 146, т. 3 АПК, защото е рефлектирало върху решението на административния орган. Изводът, че промяната на адреса от предходното заявление сама по себе си е доказателство за неверни данни или фиктивност, е напълно необоснован, без да се извърши проверка на адреса.

Заявителката е доказала с удостоверителни документи гражданския си брак с български гражданин, осигуреното жилище, наличието на финансови средства по лична банкова сметка, задължителната медицинска застраховка и чистото си съдебно минало. Административният орган не е оборил верността на нито един от тези документи, поради което при липса на доказан фактически състав по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ отказът се явява постановен в пряко нарушение на материалния закон.

Исканата виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ е процесуална предпоставка чужденецът да влезе на територията на страната, за да упражни правото си на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ като член на семейството на български гражданин. Макар сключването на брак да не поражда автоматично право на пребиваване, когато се засяга семейна връзка на български гражданин, административният орган е длъжен съгласно чл. 10, ал. 2 ЗЧРБ и принципа на съразмерност по чл. 6 АПК да извърши конкретен баланс между обществения интерес и защитеното по чл. 8 от ЕКПЧ право на зачитане на семейния живот (в този смисъл Решение № 358 от 12.01.2023 г. по адм.д. № 7739/2022 г. на ВАС).

По изложените съображения оспореният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен на основание чл. 172, ал. 2 АПК.

Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, на основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да бъде върната на Генералното

консулство на Република България в Д. за ново произнасяне по Заявление вх. № 26001507 от 17.06.2026 г., при спазване на дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане органът следва да извърши реална проверка на актуално представените документи и адреса на пребиваване, като изложи конкретни фактически и правни основания и съобрази баланса на правата по чл. 8 от ЕКПЧ.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. От представените доказателства се установява заплатена държавна такса в размер на 5.11 евро и договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 480 евро, които следва да бъдат възложени в тежест на юридическото лице, в чиято структура е административният орган – Министерството на външните работи на Република България.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Първо отделение, 84-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. К. П., [дата на раждане], гражданка на Република Ф., Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (тип „D“), обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване от 17.07.2026 г., издаден от Генералния консул на Република България в Д., Обединени арабски емирства, по Заявление от 17.06.2026 г.

ИЗПРАЩА административната преписка на Генералното консулство на Република България в Д., Обединени арабски емирства, за ново произнасяне по Заявление вх. № 26001507 от 17.06.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“) на М. К. П., в едномесечен срок от получаване на преписката, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на М. К. П., [дата на раждане], гражданка на Република Ф., сумата в размер на 485, 11 евро (четиристотин осемдесет и пет евро и единадесет цента), представляваща направени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ:

